

med Udvalget herom, det Spørgsmaal skal altsaa ikke volde nogenstørst Besvær.

Seg forlader nu dette Punkt og gaaer over til den anden Pasfus af § 23. Det har været mig kjært, at den ærede Landsthingsmand for Kjøbenhavn, der nylig havde Ordet, allerede har paavist den mærkelige Overdrivelse, som der fandtes i min ærede Vens (Brock) Foredrag. Det er jo ganske klart, at efter Lovgivningens hidtilværende Standpunkt er det Spørgsmaal, om en saadan Begrændsning skal kunne paalægges eller ikke, et Spørgsmaal, som ligesom maa sees under Arverettens Synspunkt. Spørgsmaalet er, om det er rigtigt, at der kan lægges nogen saadan Begrændsning paa vedkommende Børns, paa de nærmeste Arvingers Naadighed. Det er nemlig uimodsigeligt, at der efter den gjældende oeconomicke Lovgivnings Grundsætninger Intet er til Hinder for at træffe en saadan Bestemmelse, (Brock: For Forældrene!) — Nei, i Almindelighed; der er ikke efter den oeconomicke Lovgivnings Grundsætninger Nogetstørst til Hinder for, at en saadan Bestemmelse kan træffes i levende Live. Dersom det hele statsoeconomicke Synspunkt, som det ærede Medlem med en saa besynderlig Overdrivelse vilde gjøre gjældende, havde nogen Hjemmel i vor Lovgivning, maatte det være umuligt at lægge noget saadant Baand paa den Eiendoms, man giver en Anden i levende Live. Dersom det var i den saakaldte Eiendomsfriheds Interesse, at saadanne Baand ikke kunde paalægges, maatte det aabenbart være utilstedeligt. Dersom jeg var saa lykkelig at eie en saadan Eiendom og vilde forcere den til min ærede Ven, maatte det efter det ærede Medlems Betragtning være utilstedeligt at lægge et saadant Baand paa ham og sige: Du maa ikke sælge den; men det er jo dog aldeles klart, at det kan jeg gjøre, jeg er fuldkommen berettiget dertil. Egeledes, hvis jeg eier en Eiendom, som jeg har fuld Naadighed over og vil testere den til en Fremmed med den Forpligtelse, at den Fremmede, hvis han modtager min Gave, ikke maa sælge den, saalænge han lever, saa er det i Lovgivningen aldeles Intet til Hinder derfor (Brock: Ganske vist, naar han samtykker!).

Formanden (ringer): Det er min Pligt at vaage over, at Forhandlingen ikke gaaer over til Samtale.

Jusitsministeren: Ja, smaa Bemærkninger modtager jeg iøvrigt gjerne; det kan vise, om jeg er bleven forstaaet. Altsaa den, hvem Gaven tilkænes, kan vægre sig ved at modtage den ham tilbudne Gave; det er noget ganske Andet, men det er aldeles klart, at fra den oeconomicke Lovgivnings Standpunkt, det Synspunkt, som det ærede Medlem saa stærkt vilde gjøre gjældende, er der ikke den mindste Hindring. Spørgsmaalet er altsaa blot dette, om man gaaer de egentlige, saakaldte tvangsløberettigede Arvingers, Børnens Ret for nær. Den hele Betragtning om, at det skulde stride imod den hidtil raadende Eiendomsbetragtning, jvæver fuldstændig i Luften. — Der er dernæst blevet anstillet forskellige Sprogbetragtninger om, hvorvidt det var et fideicommissariff Baand eller ikke, hvorom denne Paragraphens anden Sætning handlede. Seg holder mig nu til vor egen Lovgivning, der ofte kan være uanselig nok at forstaae, og har derfor idetmindste i Aften ikke Øyst til at begive mig paa Vandring til fremmede Love. Det er ikke givet Sikkerhed med Nødtagethed at fremskille fremmede Love; i ethvert Tilfælde er det vist, at det vilde tage mere Tid og kræve mere Opmærksomhed, end man i dette Dieblil kan forlange af det ærede Thing, dersom en almindelig Vurdering af fremmede Love skulde finde Sted, navnlig er jeg vis paa, at en Betragtning af engelsk Ret, hvis den skulde være nødtagtig og forstaaelig, maatte blive udsørligere, end hvad der fremkom fra det ærede Medlems Side. Og det skulde vel da vise sig, at den engelske Lovgivning giver en langt større Ret til at binde Jord, end der vil bestaae efter det nuværende Lovforslag, hvis det gjennemføres. Seg anseer det for ugjortigt i saa Ord at paavise dette, uden at bruge saadanne Udtryk, som Taleren vel kan have Ret til at bruge, men som de Hørende, naar de ikke isorveien ere inde i Sagen, ikke ere istand til at vurdere i deres rette Begrændsning. Seg holder mig altsaa til dansk Ret og det